

Hei MAF Mongolian työme ystävä,
Me Mongoliassa iloitemme, kun pitkän talven selkä alkaa taittua ja kevät on alkanut. Toisinaan lämpötilatkin päivisin ovat näin maaliskuussa nousseet plussan puolelle. Virallisesti kevät alkoi jo mongolialaisen uuden vuoden ensimmäisenä päivänä viides helmikuuta. Vuorokauden sisällä lämpötilaerot ovat yli 20 astetta ja öisin pakkaset liikkuvat edelleen parinkymmenen asteen tuntumassa, joten kovin kevyessä varustuksessa ei voi lähteä ulos jos menee pitkäksi aikaa. Eräs vuosikymmeniä maassa asunut amerikkalainen totesi, että ainoa kuukausi, jolloin hän ei ole koskaan tarvinnut talvitakkia Mongoliassa, on heinäkuu. Mutta ihminen kummasti sopeutuu elelemään erilaisissa lämpötiloissa. Eilen lähdin illalla ulkona lyhyesti käymään ja katsoin mennessä pakkasmittaria. Se näytti -15C joten en katsonut tarpeelliseksi pukea takkia päälle vaan piipahdin ulkona t-paidassa.
Mongolialaiseen uuteen vuoteen eli Tsagaan Sariin kuuluu siivota koti perusteellisesti, vierailta perheen, työtoverien ja ystävien kotona, tehdä perinnetervehdykset kaavan mukaisesti, antaa puolin ja toisin lahjoja, syödä lihanyyttejä ja keitettyä lammasta. Me Sirpan kanssa kiersimme muutamassa kyläpaikassa. Suomen asioista mongolialaiset eivät yleisesti ottaen ole tarkkaan kartalla, mutta Mongolian historiassa tunnetaan suomalainen kielitieteilijä ja diplomaatti Ramstedt aika hyvin. Toinen mongolien tuntema suomalainen on talvisodan tarkka-ampuja Simo Häyhä.

Paikallinen koulu oli pitkään pyytänyt minua vierailulle kertomaan oppilaille lentäjän ammatista. Nyt talvella oli aikatauluissa sen verran tilaa, että saatiin vierailu sovittua. Oppilaille oli delegoitu järjestelyvastuu. Minulla ei ollut tarkempaa tietoa vierailun suunnitelmasta kuin ajankohta ja koulun osoite, minkä löysin googlen kartalta. Paikalle saavuttuani selvisi, että esitykseni ei ollutkaan luokassa vaan juhlasalissa ja paikalle oli kutsuttu yhteensä viisi luokkaa. Muistiinpanojen lisäksi olin ottanut varalta mukaan kuvaesityksen USB-tikulla. Juhlasalissa oli projektori ja oppilaat järjestivät kätevästi tietokoneen, että saatiin kuvat pyörimään. Esityskieli oli mongoliksi. Oman esitykseni jatkoksi oppilailla oli monia erinomaisia kysymyksiä. Osa keskustelusta käytiin mongoliksi, mutta jotkut oppilaat halusivat harjoitella

englantiaan, ja heille vastailin englanniksi. Oppilailta tuli erinomaisen hyviä kysymyksiä; miten tulla lentäjäksi, mikä on elämäni unelma, mikä on ikimuistoisin kokemukseni, miten Suomen ja Mongolian koulujärjestelmät eroavat toisistaan? Sitten oli vuorossa muutamia ohjelmanumeroita. Aluksi minua pyydettiin laulamaan Suomen kansallislaulu. Niinpä pääsin esittämään Maamme-laulun oppilaiden edessä, minkä jälkeen oppilaat lauloivat yhdessä Mongolian kansallislaulun. Lopuksi oli oppilaiden runonlausuntaa ja kuorolauluja. Mongoliassa olemme tottuneet menemään tilanteiden mukaan joustavasti, ilman että on tarkkaa suunnitelmaa tai selvyyttä mitä seuraavaksi tapahtuu. Osallistumiset eri tilaisuuksiin tai vaikkapa matkalle lähteminen sisältävät pääsääntöisesti aina jotain yllättäviä käännteitä. Tässä elämänmenossa viihtyy, kun ei ota tilanteita tai itseään turhan vakavasti.

Kevättalven lentäminen on saatu tehdä poikkeuksellisen upeissa tynissä säässä. Sopiva tuulenvire on vienyt Ulaanbaatarista ilmansaasteet mennessään, eikä lentoja ole tänä talvena tarvinnut viivästyttää puutteellisen näkyvyyden vuoksi. Puolivuotiset MAF-kertauskoulutuslentoni saatiin tällä kertaa tehtyä täällä Mongoliassa, kun meille tuli MAF-kouluttaja käymään. Yleensä olen käynyt kertauskoulutuksen tekemässä Afrikassa.

Potilaat ovat saaneet kyytiä maaseudulta Ulaanbaatarin sairaalaan lentokoneemme kyydissä. Meillä on myös uusia kumppanuuksia. Kävimme viime vuonna avatulla uudella tilapäisellä lentokentällämme syrjäisessä kylässä, jossa ei ole sähköjä ja talotkin lämmitetään kamiinoilla. Matka yhteen suuntaan Ulaanbaatarista kesti kolme ja puoli tuntia. Kylässä asuva lähetystyöntekijä oli aurannut lumet kiitotieltä omatekemällä auton perässä vedettävällä aurallaan, jonka hän oli rakentanut kuorma-auton renkaista ja puupölleistä. Kuljetimme kylään eläinlääkäreitä käymään ja kylän kuvernööri puolisonsa ja yhden työntekijänsä kanssa pääsivät myös samassa kyydissä Ulaanbaatarista kotiinsa. Lentopaikalla oli odottamassa kylän sairaalan väki. Lentotoiminnanjohtajamme Badaan kanssa annoimme heille koulutuksen miten valmistella potilaat lentokuljetusta varten. Samalla opastimme kyläläisiä, miten toimia kun lentokone liikkuu lentopaikalla. Kylässä ei ole koskaan ollut lentokenttää, joten lentokoneen kanssa toimiminen on useimmille uusi asia. Jatkossa on tarkoitus kuljettaa kiireellisiä potilaita kylästä koneellamme sairaalaan Ulaanbaatarin.

Haasteitakin riittää Mongoliassa ja näiden puolesta voi rukoilla. Uusi kansainvälinen Ulaanbaatarin lentokenttä piti jo avautua, mutta sen käyttöönotto on viivästynyt. Tässä vaiheessa ei ole vielä kenelläkään selvyyttä, mitä vanhalle lentokentälle tapahtuu. Meillä on vanhalla kentällä lentokonehalli ja kenttä on paljon lähempänä kaupunkia kuin uusi. Mielellämme jatkaisimme entiseltä kentältä lentämistä. Isommille koneille uusi kenttä on parempi, koska vanhan kentän toisessa päässä on vuoria, jotka estävät isojen koneiden lentämisen kun tuuli puhaltaa väärästä suunnasta liian kovaa.

Toisena rukousaiheena on Mongolian uudet uskonnollisia yhteisöjä koskevat viisumilait. Aikaisemmin uskonnollisilla yhteisöillä piti olla viisi paikallista työntekijää saadakseen yhden työviisumin ulkomaalaiselle. Vuoden alusta pitää olla 20 paikallista työntekijää yhtä ulkomaalaisen viisumia varten. Useimmilla toimijoilla ei ole mahdollisuutta nelinkertaistaa paikallisten työntekijöiden määrää. Laki ei vaikuta suoraan meidän toimintaamme, koska emme ole rekisteröityneet uskonnolliseksi toimijaksi. Laki vaikuttaa kuitenkin joidenkin yhteistyökumppaniemme toimintaan. Myös meidän oman paikallisseurakuntamme toimintaan se vaikuttaa, kun seurakunnan pastorille ei ole näkymiä saada jatkossa viisumia. Minä olen vanhemmistossa mukana ja osallistun ratkaisun etsimiseen.

Kolmas rukousaihe koskee lentokonettamme. Mongolian ilmailuvirainomainen on antanut tiedoksemme pykälän, joka kieltää yli 20 vuotta vanhemman lentokoneen käytön matkustajien kuljetuksessa. Meidän koneemme kohdalla aika tulee täyteen tämän vuoden lopussa. Kone on toki MAFin tapaan säännöllisesti huollettu ja ikäisekseen edelleen erinomaisessa kunnossa. Täytyy katsoa miten tämän asian kanssa edetään. Viisaita ja toimivia ratkaisuja kuitenkin tarvitaan.

Neljäs rukousaihe on Mongolian toimintamme muutokset kuluvan vuoden aikana. Olemme Sirpan kanssa valmistautumassa loppukevään kotimaanvierailulle ja toivottavasti saamme tavata mahdollisimman monia tukijoitamme eri seurakunnissa. Ulkomaalainen maajohtajamme on saanut oman työ kautensa loppuun ja palaa ensi kuussa kotimaahansa Kanadaan. Johtajuus jatkos osalta on vielä prosessissa. Toimistomme muuttaa kevään aikana uuteen osoitteeseen, kun vanha toimistotalo puretaan kokonaan. Työtiimiimme on tulossa uusi jäsen, kun vanhin työntekijämme jäi eläkkeelle. Haastattelut ovat menossa sopivan henkilön löytämiseksi.

Siunausta kevääseesi,

Roy Rissanen, Lähetyslentäjä, MAF Mongolia